Sångtexter A-F

Visorna placeras i bokstavsordning efter textens första rad.
Ofta sammanfaller också de första orden med visans titel.

För att göra det hela lite mer överskådligt är sångtiteln bara med i de fall där den skiljer sig från den inledande texten.

Första rad	Sångtitel
Ack nu är det vinter	Skolgossens vintervisa
Ack, om jag vore domare	
Ack, snart ur tjänsten jag flytta får	En pigas visa i oktober
Ack, Värmeland du sköna...	Värmlandsvisan
Adjö, farväl för sista gång	
Alla fåglar kommit re´n...	
Alla malla tjafs uti Fiskarmalajka	
Amanda satt med en krans i håren	Amanda och Herman
Anders han var en hurtiger dräng	
Aspelöv och lindelöv	
Att vara kär det är en ryslig plåga	Nikolina
Av allt det goda som man förtär	Kaffetåren
Av hjärtat jag dig älskar	
Bereden väg för Herran!	
Björnen sover	
Bland Ovikens snökrönta skyhöga fjäll	Lappflickan
Blinka lilla stjärna...	
Blåsen nu alla	Fredmans epistel nr 25
Bred dina vida vingar...	
Bro, bro breja	
Broder Jakob	
Den blomsterprydda gondolen gled ...	Älvsborgsvisan
Den blomstertid nu kommer...	
Den första gång jag såg dig...	
Den signade dag...	
Den sista ros....	Rosen och fjärilen
Denna ringen den ska vandra	
Det brinner en eld	
Det hände häromdan	Motorcykeln
Det hände sig en dag	Musikmjölkningen
Det sjunger en fågel i gläntan	Serenad för durstämd gitarr
Det stod två gummor på Kornhamnstorg	
Det strålar en stjärna När det lider mot jul	
Det var en gång en båtsman	
Det var en lördagsafton	
Det var en tid då jag var ung och glad	Löjtnanter borde aldrig finnas till
Det växte uti dalens famn	Blomman och fjärilen
Det är en ros utsprungen	
Din klara sol...	
Dotter Sion	
Du gamla, du fria...	
Du hemmets jord	
Du mörka gran...	
Du ska få min gamla kortlek...	
Du tycker du är vacker	
Där sjöng en fågel på lindekvist	

Första rad	Sångtitel
En gång i min ungdom	
En jägare gick sig att jaga	
En rallare, en rallare på Roslagsgatan gick...	Visan om Tjabo rallare
En sjöman älskar havets våg	
En ton från himlen	
En torr och kall vår	Klagevisa över denna torra och kalla vår
En visa vill jag sjunga...	Karlsborgsvisan
En visa vill jag sjunga	Smålandsvisan
En ynkelig visa jag börjar att sjunga...	Sandahls kanon
En ynkelig visa jag börjar att sjunga	Holmgrens anteckningsbok
Ett barn är fött på denna dag	
Fader Movitz, bror	Fredmans epistel nr 67
Fattig var hon och fattig var han	Anna-Marie och Pelle
Fjäriln vingad syns på Haga	Fredmans sång nr 64
Flickorna de små uti dansen de gå	

Ack, Värmeland du sköna

Anders Fryxell
F.A. Dahlgren
Svensk folkmelodi

Ack, Värmeland du sköna, du härliga land
du krona bland Svea rikes länder.
Och komme jag än mitt i det förlovade land,
till Värmland jag ändå återvänder.
Ja, där vill jag leva, ja, där vill jag dö.
Om en gång ifrån Värmland jag tager mig en mö
så vet jag att aldrig jag mig ångrar.

I Värmeland är lustigt att leva och bo
det landet jag prisar så gärna.
Där klappar det hjärtan med heder och tro
så fasta som bergenas kärna.
Och var och en svensk uti Svea rikes land
som kommer att gästa vid Klarälvens strand
han finner blott bröder och systrar.

Ack, om jag vore domare

Ack, om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.
Så skulle alla flickor hava lås för munnen sin
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Ack, om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.
Då skulle alla gossar hava nyckel till var sin,
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Och om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.
Då skulle alla pojkarna i burar stängas in
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Ack, om jag vore domare och makten vore min
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.
Så skulle alla flickorna ha nycklarna därtill
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Ack, nu är det vinter! L.A. Lundh

Ack, nu är det vinter
och skidan hon slinter
i bukter och finter
går bra, går bra!
Och knutarna spraka
och medarna knaka
och isarna braka,
hurra, hurra!

Nu remma vi hemma
vår skridsko i klämma
och möte vi stämma
på sjön, min vän.
Nu börjas attacken
med stål uppå klacken,
och nacken i backen,
och upp igen!

När vintrarna snöga
på näsa och öga,
det akta vi föga
går bra, går bra!
När julgranen blossar
och läxorna lossar
då sjunga vi gossar:
Hurra, hurra!

Ack, snart ur tjänsten jag flytta får (En pigas visa i oktober)

Ack, snart ur tjänsten jag flytta får
och snart får avsked jag taga
Men därtill fäller jag ingen tår
och ingen suck vill jag draga.
Snart året farit och nått sin ände,
fast det har varit ett hemskt elände,
Var lugn för det, var lugn för det.

För detta herrskap vet inte hut
å det går vecka på vecka,
jag int´ hör annat än gnat och tjut,
jag stackars fattiga flicka.
Mig dottern pikar en pojk är bråkig
å frun predikar å herrn är tråkig
Usch, vilket liv! Usch vilket liv!

Var lördagsnatt ska jag skura golv
å det är skönt vill jag lova.
Jämt får jag vaka till klockan tolv,
för jag behöver ej sova.
Men herrskap själva de måste ligga
till klockan elva för att bli pigga
Till gnabb och gräl. Till gnabb och gräl.

Nu får jag släpa i slaveri
med kinden röd som sinober,
nu är jag fånge, men vänta ni
till tjugofjärde oktober.
Då lätt jag lunkar från frun den torra
bort till en ungkarl på Klara Norra
där jag mig statt, där jag mig statt!

Adjö, farväl för sista gång

Adjö, farväl för sista gång
jag avsked från dig tar
nu må jag resa bort från dig
och du må stanna kvar.
Nu må jag resa bort från dig
och du må stanna kvar.

Ja, kom och följ mig ned till strand,
där står min lilla båt.
Sen ger jag dig min högra hand
och därpå skiljs vi åt.
Sen ger jag dig min högra hand
och därpå skiljs vi åt.

Din kärlek liknar jag vid snö,
som faller i april.
När den går bort då vill jag dö
jag vill ej vara till.
När den går bort då vill jag dö
jag vill ej vara till.

Nu svajar skeppet ifrån land
och det med största hast,
och rodret tager timmerman
adjö för sista gång.
Och rodret tager timmerman
adjö för sista gång.

Alla fåglar kommit re´n

Hoffman von Fallersleben
Tysk folkmelodi

Alla fåglar kommit re´n,
vårens glada gäster.
Vilken fröjd i solens sken,
vilka sångarfester.
Lärkan drillar högt i sky
våren är ju evigt ny.
Jordens högtid börjar gry
sprider fröjd åt alla.

Vilken glädje, hör, ack hör!
Nätt och lätt de trippa.
Gök och trast och siskors kör
väcka upp var sippa.
Dig de önska sommarfröjd,
jubla högt i himmelshöjd.
Skogen står så grön och fröjd
ljuder från var klippa.

Alla malla tjafs uti fiskarmalajka

Alla malla tjafs uti fiskarmalajka
alla malla tjafs uti bingabångabej,
hej, skudderi skudderumpen stumpen
hej skudderi skudderullanlej.
Kläderna vi bära på äro utav kinatrå´
tjipp tjopp, tjipp tjopp kinaman.

Amanda satt med en krans i håren (Amanda och Herman)

Amanda satt med en krans i håren,
som ängel mild och som ros om våren,
när Herman henne sin trohet svor.
Men falskhet uti hans hjärta bor.

Amanda gångar sig ner i parken
att plocka blommorna uppå marken,
att ge åt den som hon tyckte om.
- Men allt förgäves: ej Herman kom.

Amanda går dit där Herman bodde
där fick hon se, vad hon icke trodde
där fick hon först sina ögon opp:
Fick se sin Herman med en ann´ gå bort.

”O, Herman, Herman, vänd om tillbaka
till din Amanda, den du försakar!
O, Herman, Herman, vänd om igen
till din Amanda, din trogna vän!”

”Nej, dig, Amanda, jag mer ej älskar
ty Elin haver mitt hjärta fängslat,
se Elin är nu min hulda brud.
Gråt ej, Amanda, nu är det slut!”

Amanda dignar då ned till jorden.
”O, himlars Gud, hör de grymma orden!
Och har du glömt din Amanda bort,
skall Gud belöna dig inom kort.”

Amanda gångar sig ned till stranden,
hon vinkar avsked med vita handen:
”Adjö, farväl, min otrogna vän,
vi träffas åter i himmelen!”

O, Herman, Herman, nu jag dig beder
var ej otrogen mot den du äger,
att det ej tager ett sådant slut,
som din Amanda, du ägt förut!

Himlens stjärnor på himlen blänka
himlens klockor i himlen klämta.
Mitt hjärta ropar uti mitt bröst:
Vem har väl jag som vill ge mig tröst?

Amanda gångar sig ned till sundet,
där fick hon se, hur en båt låg bunden,
hon löser båten och seglar av,
och uppå havet blev Amandas grav.

Amanda störtar sig ned i djupet,
se, hon var klädd som det klara ljuset:
Den vita klänning hon på sig bar,
som man i oskulden alltid har.

Anders, han var en hurtiger dräng

Anders han var en hurtiger dräng,
flitiger som en myra.
Stor var han som den grovaste karl,
stark var han väl som fyra.
Munter och glad, lustig han var
flickorna tyckte han var så rar.
Lita på mej, en får han sej.
Det kan jag tryggt bedyra.

Anders var blyg och suckade: ”Ack,
den som en flicka hade!”
Så kom han in i flickornas ring,
höjde sin röst och sade:
”Söta små flickor! En vill jag ha,
vilken utav eder får jag nu ta?”
”Anders ta mej!”, ”Anders, ta mej!”
Skreko de alla glada.

Nej, tänkte Anders, det var för svårt
jag kan få allihopa:
”Den som tar råda, den skall bli min!”
började han att ropa.
Då rusa alla bums i en hög,
högt upp i luften hårtafsa´ flög.
Hett gick det till, tro, om ni vill,
ryslig var den bataljen.

”Nej”, sade Anders, ”tocka behag
de röra mig så föga!”
Då fick han se, var Anna lill satt
med tårar i sitt öga.
Ack, tänkte Anders, glad i sitt sinn,
du, lilla Anna, du ska bli min.
”Vill du mig ha?”, hon svarte: ”Ja!” -
Så går det till att fria.

Aspelöv och lindelöv

Aspelöv och lindelöv och skogen full av nötter,
aspelöv och lindelöv och skogen full av nötter,
lian, lian, lian, lian, lian,
liuan, lian, lian, lian lej!

Att vara kär det är en ryslig plåga

(Nikolina)

1. Att vara kär det är en ryslig plåga.
   Den som försökt det säger inte nej.
   Jag var så rysligt kär i Nikolina
   och Lina hon var lika kär i mej.

2. Om hennes hand jag bad hos hennes pappa
   men jag fick det, som jag ej väntat på.
   Jag aldrig kommit ut för någon trappa
   så rysligt hastigt som jag gjorde då.

3. Jag gick då hem och satte mig att skriva,
   bad Nikolina ville va´ så snäll
   å möta mig, när månen börja skina
   i ekebacken nästa lördagskväll.

4. Så mötte jag en mörk figur i kappa
   och månen sken på himmelen den blå.
   Den mötande var Nikolinas pappa
   beväpnad med en rätt försvarlig påk.

5. Jag började att darra uti knäna
   och tänkte ta´ till benen rädd och skygg
   men medan jag så gnodde mellan träna
   fick påken dansa polska på min rygg.

6. Jag skrev till Nikolina då och sade
   ”Nu är det med mitt hopp totalt adjö.
   Om du ej bota kan min kärlekspina
   så dränker jag mig uti närmsta sjö

7. Men Lina skrev igen och sade till mig:
   ”O, käre Pelle blott nu på mig hör,
   den som sitt liv förkortar är en kruka.
   Du kan väl vänta till dess gubben dör.”

8. Och nu så väntar jag på Nikolina
   att gubben snart skall kola vippen av,
   och som en gravsten skall jag då just sätta
   den gamla påken uppå gubbens grav.

Av allt det goda som man förtär

Kaffetåren

1. Av allt det goda som man förtär
bland alla jordiska drycker
ju kaffetåren den bästa är
Den skingrar människans nycker.
Den styrker kroppen
den livar själen
den känns från hjässan,
ja, ned i hälen!
Hå hå, ja ja. Hå hå, ja, ja.

2. Den ena dricker sin tår på bit,
en annan älskar att doppa.
Parlerar därvid med sådan flit
att man bör öronen proppa.
Som trumman bullrar
vid krigsreveljen
så bullra tungorna
i konseljen.
Hå hå, ja ja. Hå hå, ja, ja.

3. Förutan kaffe – o, gudadryck!
Vad vore mänskliga livet?
Allt nytt som ännu ej finns i tryck
i pannans botten står skrivet:
Ty sen man druckit
ur sista slumpen,
stå livets gåtor
i kaffesumpen!
Hå hå, ja ja. Hå hå, ja, ja.

Av hjärtat jag dig älskar

Av hjärtat jag dig älskar i all min levnads tid,
men det kan jag väl tänka, jag får väl aldrig dig.
Själv du mig haver lovat, att du skall trogen bli,
men jag är alltför fattig, det kan väl aldrig ske.

Vart skall jag taga vägen, var skall jag finna ro,
när du mig övergiver, var skall jag finna bo?
Hos fåglar uti skogen allt uppå ensam kvist,
som turturduvan klagar, när hon sin maka mist.

Som solen hon skönt lyser på himlarunden klar,
så brinner ock den kärlek som du själv upptänt har.
Ack, om jag kunde sluta dig alldl´s ur mitt sinn´ ,
när andra skall dig äga och du blir icke min.

Bereden väg för Herran

Frans Michael Franzén
Folkmelodi

1. Bereden väg för Herran!
Berg sjunken, djup stån opp!
Han kommer, han som fjärran
var sedd som fädrens hopp.
Rättfärdighetens Förste
av Davids hus den störste.
Välsignad vare han
som kom i Herrens namn.

2. Guds folk, för dig han träder,
en evig konung opp.
Strö palmer, bred ut kläder,
sjung ditt uppfyllda hopp.
Guds löften äro sanna,
nu ropa: Hosianna!
Välsignad vare han
som kom i Herrens namn.

3. Gör dina portar vida
för Herrens härlighet.
Se, folken kring dig bida
att nå din salighet.
Kring jordens länder alla
skall denna lovsång skalla:
Välsignad vare han
som kom i Herrens namn.

Björnen sover

Björnen sover, björnen sover i sitt lugna bo.
Björnen sover, björnen sover i sitt lugna bo.
Han är inte farlig, bara man är varlig.
Men man kan dock, men man kan dock honom aldrig tro.

Bland Ovikens snökrönta skyhöga fjäll
(Lappflickan)

Augusta Amalia Östengren

Bland Ovikens snökrönta skyhöga fjäll.
Bland grönskande tuvor där ligger mitt tjäll.
//: Där växte jag opp, liten lilja i knopp.
Där lärde jag blicka mot himmelen opp.://

Visst vindsvalor flögo kring fjällarna grå,
men Herren gav hägn ock åt lärkorna små.
//: Och bland drivor och snår liten lappflicka går
och jag sjöng som man sjunger i ungdomens vår.://

Där tärde en brinnande längtan min håg,
att skåda det land som bak fjällarna låg.
//: Se dess bländande prakt. Och jag flydde den trakt
Där barndomens änglar kring vaggan stått vakt.://

Sen haver jag farit så vida omkring
och skådat i världen mång´ underbar ting.
//: Men jag längtar ibland, hem till fjällbäckens strand.
Till min hembygd där norrskenet flammar ibland.://

Nog vänder jag åter till hemmet en gång
och sjunger bland Ovikens fjällar min sång.
//: Sjunger glad och förnöjd och i jublande fröjd
går min sång mot den blånande himmelens höjd.://

Blinka lilla stjärna

Betty Ehrenborg-Posse
Fransk folkmelodi

1. Blinka lilla stjärna där
hur jag undrar vad du är
Fjärran lockar du min syn
lik en diamant i skyn.
Blinka, lilla stjärna där!
Hur jag undrar vad du är.

2. När den sköna sol gått ner,
strax du kommer fram och ler,
börjar klar din stilla gång
glimmar, glimmar natten lång.
Blinka, lilla stjärna där!
Hur jag undrar vad du är.

3. Vandraren på nattlig stig,
för ditt ljus han älskar dig.
Han ej hade sett att gå
om du icke glimmat så.
Blinka, lilla stjärna där!
Hur jag undrar vad du är.

4. Ofta du med blick så fin
tittar genom min gardin.
Sluter ögat ej förrän
solen visar sig igen
Blinka, lilla stjärna där!
Hur jag undrar vad du är.

5. Glimma du på vandrarns stig
fast jag än förstår ej dig.
Blänk, du lilla klara sken
där han går så tyst allén
Blinka, lilla stjärna där!
Hur jag undrar vad du är.

Blåsen nu alla

C M Bellman

Fredmansepistel nr 25

Blåsen nu alla hör böljorna svalla, åskan går
Venus vill befalla, där Neptun rår.
Simmen tritoner, och sjungen miljoner Fröjas lov;
svaren postiljoner i Neptuns hov! ----------
Se Venus i sin prakt!
Kring henne hålla vakt
änglar, delfiner, sefirer och Pafos hela makt;
vattunymfer plaska kring i ring. -------

Om denna parken rår kärleksmonarken och en kung;
Djurgåln heter marken; stöt valthorn, sjung!
Sjung till exempel om Fröjas små tempel som här stå
med uråldrig stämpel och mossa på! -------
Sjung här om jungfrumord,
om hur en brud blir gjord,
hur under valthorn hon kämpar och spritter på ett bord
Ulla Winblad, ingen skymf, min nymf. -------

Sjungom nu alla! Lät kärlek befalla våra liv;
lät oss spelmän kalla till tidsfördriv;
svalkom vår tunga, och låtom oss sjunga glädjesång;
dansa, gamla, unga, nu på en gång! -------
Nymfer och friskt kalas
vällust i blod och glas,
sömniga ögon, friskt hjärta, fioler sång och bas
var epistel innebär och lär. -------

Bred dina vida vingar

Lina Sandell
Folkmelodi

Bred dina vida vingar o Jesus över mig,
och låt mig stilla vila i ve och väl hos dig.
Bli du min ro min starkhet, min visdom och mitt råd,
och låt mig alla dagar få leva av din nåd.

Förlåt mig alla synder och två mig i ditt blod
giv mig ett heligt sinne, en vilja ny och god.
Tag i din vård och hägnad oss alla, stora, små,
och låt i frid oss åter till nattens vila gå.

Bro, bro breja

Bro, bro breja, stockar och stenar alla goda renar,
ingen slipper här fram, här fram,
förrän hon säger sin kärestas namn.
Vad heter han?
Har du tagit prästens sko, prästens sko, prästens sko?
Har du tagit prästens sko, ja eller nej?

Broder Jakob

Fransk folkmelodi

Broder Jakob, broder Jakob,
sover du, sover du?
Hör du inte klockan,
hör du inte klockan,
bing, bing, bång!
bing, bing, bång!

Frère Jacques, frère Jacques,
dormez-vous, dormez-vous?
Sonnez les matines,
sonnez les matines:
Din, din don!
Din, din don!

Den blomsterprydda gondolen gled (Älvsborgsvisan)

Den blomsterprydda gondolen gled
utöver Älfsborgs blåa böljor ned.
Det var så hemskt i den mörka natt,
en flicka skön vid rodret satt.

Men Herman hörde den stämman klar
som genom järnbeslagna fönstret far.
Hallå, han ropar, min sångarvän,
nog känner jag din röst igen.

Jag haver mördat ett barn för dig,
det kunde du ha förlåtit mig,
ty kärleken den är lika stor
hos fången som på Älvsborg bor.

Och havet ryter och åskan går
och böljorna emot Älvsborg slår.
Det blixtrar till och den fången såg
sin sångarvän i böljan låg.

Att sitta innespärrad i en bur,
så klagar fången, o jag arma djur.
Min Sigrids öde jag dela må,
min grav skall bliva böljan blå.

Och fången kvar uppå Älvsborg satt
till dess han rymde därifrån en natt
och kasta sig i den böljan blå
för att sin Sigrid återfå.

Och mången gång uppå Älvsborg sen
man haver hört den rösten ren
och denna rösten man känt igen
ty det var fångens sångarvän.

Den blomstertid nu kommer

Israel Kolmodin
Svensk folkmelodi

Den blomstertid nu kommer
med lust och fägring stor.
Du nalkas ljuva sommar,
då gräs och gröda gror.
Med blid och livlig värma
till allt som varit dött
sig solens strålar närma
och allt blir återfött.

De fagra blomsterängar
och åkerns ädla säd,
de rika örtesängar
och lundens gröna träd,
de skola oss påminna
Guds godhets rikedom
att vi den nåd besinna
som räcker året om.

Man hörer fåglar sjunga
med mångahanda ljud;
skall icke då min tunga
lovsäga Herren Gud?
Min själ, upphöj Guds ära,
stäm upp din glädjesång
till den som vill oss nära
och fröjda på en gång.

Den första gång jag såg dig

Birger Sjöberg

Den första gång jag såg dig, det var en sommardag
på förmiddan då solen lyste klar.
Och ängens alla blommor av många hundra slag
de stodo bugande i par vid par.
Och vinden drog så saktelig och nere invid stranden
där smög en bölja kärleksfull till snäckan uti sanden.
Den första gång jag såg dig, det var en sommardag
den första gång jag tog dit uti handen

Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn,
så bländande som svanen i sin skrud.
Då kom det ifrån skogen, från skogens gröna bryn
liksom ett jubel utav fåglars ljud.
Då ljöd en sång från himmelen, så skön som inga flera;
det var den lilla lärkan grå, så svår att observera.
Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn,
så bländande och grann som aldrig mera.

Och därför när jag ser dig, om ock i vinterns dag,
då drivan ligger glittrande och kall,
nog hör jag sommarns vindar och lärkans friska slag
och vågens frus i alla fulla fall.
Nog tycker jag ur dunig bädd sig gröna växter draga
med blåklint och med klöverblad, som älskande behaga,
att sommarsolen skiner på dina anletsdrag,
som rodna och som stråla och betaga.

Den signade dag

J.O. Wallin
Folkmelodi

Den signade dag, som vi nu här se
av himmelen till oss nedkomma,
han blive oss säll, han låte sig te
oss alla till glädje och fromma!
Ja, Herren den högste oss alla i dag
för synder och sorger bevare!

Den signade dag, den signade tid
var morgon jag månde betänka,
då nådenes sol så härlig och blid
rann upp för all världen att blänka
och herdarna hörde Guds änglar i skyn,
som sjöngo att dagen var kommen.

Om än varje träd och gräs på vår mark
fått stämma och talande tunga
om djurens och fåglarnas, ljuvlig och stark
som änglarnas röst kunde sjunga,
förmådde de aldrig till fyllest Guds son
Vår Frälsare Jesus, lova.

Den sista ros... (Rosen och fjärilen)

Daniel Fallström
Walter Lindblom

Den sista ros, som röd i solen brann
och sista fjäril talte med varann.
Och rosen sade, nu är sommarns slut
och mina kronblad strös för stormen ut.

Du vackra fjäril, stanna hos mej här.
Om ej så se hur allting kring oss dör.
Men fjäriln flög som uti flydda dar
han lyfte vingarna till flykt som svar.

Han flög, han flög tills kvällens skymning kom
han vände ångerfull till rosen om.
Han ville tigga vad han ratat nyss:
En bädd av purpur och en drottningkyss.

För sent, för sent! Hon vissnad var och död.
Nu blott en tistel fjäriln famnen bjöd.
Så kom det sej när sol i öster brann,
att man en fjäril hos en tistel fann.

Denna ringen, den skall vandra

Denna ringen den ska vandra
från den ena till den andra.
Låt den gå, låt den gå
låt den aldrig stilla stå.

Det brinner en eld

Det brinner en eld, den brinner så klar,
den brinner i tusende kransar.
Kunde jag den äran få
att med min käresta få dansa?
Vänd dig om, tag mig i famn,
dansa med mig än en gång!
Vänd dig om, tag mig i famn,
dansa med mig mera!

Det hände häromdan

(Motorcykeln)

Det hände häromdan att jag for in till stan
och in på järnaffären gick min lugna ban.
Jag skulle köpa nå´t, men jag kom inte på´t
och handlarn sa´: ”Ja får väl gissa!”
Han gissade uppå allt som fanns i bo´n
från spik och kätting och ner till hästeskon
min singeliduttan och ta mej sjuttan
han gissa rätt så jag blev uttan!

Men så till sist han sa: Nå´t ska du väl ha?
Du kan väl inte komma tomhänt från en sta´?
Och pengar har du tjänt på kristi´n rent gement
så köp dig du en motorcykel!
Me´ sidovagn, den ä fin de´ ska du si
i sidovagnen du sätter käringa di´
och singeliduttan dä går som sjuttan
en sån kan knappast nån va´ uttan!

Vad kostar dä? sa ja. Ja, ska du ha en bra
så ä dä bäst att en på fyratusen ta
ja har en extra fin, en sidovagnsmaskin,
du ser, dä står ”Komet” på sidan!
Du slår bensin i ett litet hål så här
och rycker te i manicken sen så bär
dä av som sjuttan, å singeliduttan
båd häst och vagn kan du va uttan.

Jaha, köss te, sa ja och fyratusen la
ja uppå disken och sen gav jag mej åsta.
Dä gick som en raket (Han hette ju ”Komet”)
å jösses va dä rök om svansen!
Polisen ropte: ”Nu kör du rent för fort!
Du stänker ner både folk och hus med lort
för singeliduttan dä går som sjuttan
och nummer bak dä ä du uttan!”

Ja allri i min da ja åkt så fort å bra
och uti diket ingen enda gång jag va
men min bensin tog slut sen stod hon absolut
som en istadig märr på vägen.
Men då kom Karlsson från stan mä åkedon
ja fick ett rep av en annan känd person
men singeliduttan å ta mej sjuttan
en häst dä kan man knappt va uttan.

Ja, cykeln ä nog fin, men köra mä bensin
dä tycker inte ja ä bra å min Kristin
hon sa te mej som så: Sätt du skaklar på
och sätt sen märra för maskinen!”
Nu sitter hon i sin sidovagn så gla´
och jag rider på sitsen brevena´
och singeliduttan, dä går som sjuttan
men märra kan vi ej va uttan!

Det hände sig en dag

(Musikmjölkningen)

Det hände sig en dag att i ett tidningsblad
fick Skrutteboda-Linus läsa att det var
bevisat med kontroll från vetenskapligt håll
att varje ko är musikalisk.
Och släpper ner mera mjölk i varje hink
utav klaverlåt och av pianoklink,
så singelidutta Linus beslutta
att börja lagårdstrudelutta.

Han Bläsen spänner för och ner till lagårn kör
sitt orgelverk och gumman spelar på gehör
det som hon ej har glömt av Kors på Idas grav
och Alpens ros och Kalle Schewen.
Men korna gilla ej detta orgelspel
kanhända var det för gumman spela fel
så singelidutta Linus beslutta
att nå´n annan skulle trudelutta.

Han gick med raska ben till Pjattebodasme´n
som är ett övermusikaliskt fenomen
och han svarte strax: ”Nog ska jag bli till lags
för dina gamla kräsna kritter!”
Han samla hop där i byn en fin sextett
av nyckelharpor, klaver och klarinett
så singelidutta de två beslutta
att dessa skulle trudelutta.

På kvällen var det hänt med alla instrument
för säkerhetens skull med lagårdsdörr´n på glänt
dom räknade till tre och sen dom klämde te
och spela Gladiatorernas avsked.
Ur alla spenar det skvalade och rann
så Linus hann knappast med att byta spann
så singelidutta dom trudelutta
så korna ville aldrig slutta.

Men bortifrån ett bås kom Linus med ett flås:
”För hundra sjutton gubbar sluta upp och blås!
för hinkarna är slut och jag står inte ut
och hela lagårn rinner över.”
Det bara forsa i hektolitervis
så dom fick avbryta mitt i en repris
så singelidutta dom tog och skutta
till nästa gård och trudelutta.

Dom gav sig på turne´ till byarna breve
och sme´n han sa att det ska fanken vara sme´
han sålde sina don och smedjan på auktion
och döpte om sin mjölkorkester.
till Milking boys leading band of cowmusic
och glömde aldrig det stora ögonblick
när singelidutta som han beslutta
att börja lagårdstrudelutta.

Det sjunger en fågel i gläntan *(Serenad för durstämd gitarr)*

Det sjunger en fågel i gläntan,
kvi-vitt, han är sorgfri och glad
och säkert det fägnar väl jäntan
att höra en sån serenad.
Om kärleken, ja, kärleken
som ord ej kan beskriva
och troheten, den troheten
som aldrig kan ta slut.
Det sjunger en fågel i gläntan
en kort men en lycklig minut.

Den fågeln han flyger om kvällen
kvi-vitt, hem till sin lilla holk.
Men han har på olika ställen
gjort sig till en sjungande tolk.
För kärleken, ja, kärleken
den stora och den sanna
och troheten, den troheten
som hjärtan sammanslå!
Den fågeln han flyger om kvällen
nog hem till en kär liten vrå.

Nog sjunger den fågeln i dungen
kvi-vitt, där du ensam nu går.
och aldrig en visa blev sjungen
så underbart skönt som i år.
Om kärleken, ja, kärleken
den intet kan förgöra
och troheten, den troheten
som bor på hjärtats grund.
Det sjunger en fågel i dungen
för dig i en lycksalig stund.

Det stod två gummor på Kornhamnstorg

Det stod två gummor på Kornhamnstorg
på Kornhamnstorg, på Kornhamnstorg.
De stod och vicka med var sin korg
och brett och tandlöst var flinet.
De stod och talte om ditt och datt.
om Anderssonskans moderna hatt,
om Petters Frida och Larssons katt
och fröken på magasinet.

De stod och talte om politik
om politik, om politik,
om mässling, kikhosta och kolik
och om hur öronen brände.
De inte träffats på åtta dar
och därför hade de mycket kvar.
De skulle språka om spruckna kar
och mycket annat elände.

Och ej ur fläcken de ville gå,
de ville gå, de ville gå,
förrän en spårvagn dem körde på
och bägge två miste sansen.
Då vart det jämmer och rop och tjut.
De blevo platta på en minut.
Polisen ringde helt resolut
och genast kom ambulansen.

I väg de kördes i vild galopp,
i vild galopp, i vild galopp.
Den ena kärringen vakna´ opp.
Hon kunde längre ej tiga.
Hon gav den andra en liten kick,
och sa: ”Jag dör om ett ögonblick,
men låt mej veta hur fan det gick
med Perssons låghalta piga!”

Det strålar en stjärna

(När det lider mot jul)

Jeanna Österdahl
Ruben Liljefors

Det strålar en stjärna förunderligt blid,
i öster på himlen hon står.
Hon lyst över världenes oro och strid
i nära tvåtusende år
När dagen blir mörk och när snön faller vit
då skrider hon närmre, då kommer hon hit.
Och då vet man att snart är det jul.

Ty julen är härlig för stora och små
är glädje och ljuvaste frid.
Är klappar och julgran och ringdans också
är lycka förunderligt blid.
Är ljus, allas ögon då stråla som bäst
och när stjärnorna tindra som mest
och där ljuset är, där är det jul.

Det var en gång en liten pilt

J.O. Laurin

(Pelle)

Det var en gång en liten pilt som hette Pelle.
Hans fader lantman var och rådde om ett ställe
med dålig betesmark och ännu sämre jord,
så det blev knapp och mager kost vid bondens bord.

Men Pelle växte upp, blev stor och stark med tiden.
I bygden sade man att han var lite vriden,
ty utan rast han grävde diken, röjde skog
på mark som aldrig rörts av spade eller plog.

Men se! Om några år kom lönen av hans möda
då han med lust och fröjd högg av sin första gröda.
Då sade man ej mer att Pelle var en tok,
nej, nu förstod man mycket väl att han var klok.

Det var en lördagsafton

Bengt Haslum
Dansk folkmelodi

Det var en lördagsafton, jag gick i björkallén,
var så förtvivlat ensam, och timmen var rätt sen.
På himlen hängde månen röd och grann som en kastrull,
men jag var svart i sinnet för Anna-Stinas skull.

Jag hade lämnat dansen och dyster var min håg,
för Anna-Stina bara åt andra pojkar såg.
Och hennes skratt förföljde mig, skar genom märg och ben
men det försvann med ens när jag fick se dig i allén.

Och du var lika ensam, du stannade och log,
i samma stund gol göken, bortifrån närmsta skog.
Och sedan utan ord vi två slog följe ner mot byn,
och tänk, jag tyckte månen log och nickade från skyn.

Och snart var Anna-Stina som bortblåst ur mitt sinn´
jag visste ju på stunden, du skulle bliva min.
Du Marianne, sån tur att jag från lördagsdansen stack,
vi bjuder Anna-Stina på vårt bröllop som ett tack!

Det var en gång en båtsman

Det var en gång en båtsman, en glad och munter fyr - ha, ha!
Som hade uti Japan ett kärleksäventyr.
När han i hamnen kryssa en afton något säll,
så fick han smak att kyssa en japanesmamsell.

Men flickan hon var dotter allt till en mandarin - ha, ha!
Från topp till tå hon var som en pleasure-yacht så fin.
Hon sade: Sköna båtsman, följ med mej hem i kväll,
så skall du få belöning för det du var så snäll.

Men vet, jag har en fader, så ond, så rik, så snål - ha, ha!
Desslikes ock en fästman, som jag platt intet tål.
Och får du dem ur vägen skall du ha mer än tack.
De sitter nu därhemma som bäst och spelar schack.

Och in i salen träder den båtsman full av hin - ha, ha!
God afton, mina herrar! God kväll, herr mandarin!
Jag skall nu Eder lära den svåra konsten att
på samma gång varandra i ett drag göra matt.

Å, kan Ni det, herr båtsman? med undran ropte de - ha,ha!
Så var så god och sätt Er och tag Er en kopp te´.
Men båtsman tar ur fickan en brännvinsflaska stor:
Jag kanske får den äran att kalla Er för bror?

Nu pimplar de så länge det finnes något kvar - ha, ha!
Sen kommer de i träta om vem som draget har.
Då mandarinen skriker så vredgat i sitt sinn´:
Tvi tusan på dig, Phu Ling, min dotter blir ej din!

Då Phu Ling blev så lissen, drog ut sitt långa svärd - ha, ha!
Samt stack det mitt i magen, han var ej bättre värd.
Och mandarinen måste, ty så är Japans lag,
På samma sätt ta avsked från livets obehag.

Men båtsman han fick flickan med all sin rikedom - ha, ha!
samt rörde jämt på svickan och blev en läckergom.
Dock efter ett års nöje han ledsnade och for,
kinesar nu i Haga och lappar gamla skor.

Det var en tid då jag var ung och glad

Elias Sehlstedt

(Löjtnanter borde aldrig finnas till)

Det var en tid då jag var ung och glad, fallera
Då bodde jag uti en liten stad, fallera.
En lycka hade där så när mig hänt, fallera,
det var strax efter sen jag blev student,
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

Jag i en flicka blev så dödligt kär, fallera
Ni vet vad det är för ett grymt besvär, fallera.
Fast jag var glad jag ändå grät och led, fallera,
då man är kär är allting upp och ned.
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

Om dagen gick jag sovande omkring, fallera.
Då natten kom då sov jag ingenting, fallera.
Jag magrade, blev glåmig, blek och vit, fallera,
fast jag var hungrig åt jag en en bit.
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

Min sköna, som jag var så kär uti, fallera
var sjutton år och hette Amelie, fallera.
av blicken som i hennes öga brann, fallera,
jag märkte snart att vi förstått varann.
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

På stadens brygga stodo vi en dag, fallera
”Stå ej så nära kanten!” sade jag, fallera.
”För min skull, Amelie låt bli, låt bli! fallera,
Men foten slant och flickan föll uti.
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

”Fräls himmel!” skrek dess moder, som var med, fallera.
och med ett skutt jag dök i djupet ned, fallera.
Men i en slup en löjtnant kom med hast, fallera,
och fick med ens i hennes klädning fast.
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

Han flickan förde levande, fast blek, fallera
till hennes mor som stod på strand och skrek, fallera.
Jag sam till stranden med det rön jag gjort, fallera,
i byxor är det svårt att simma fort.
Falleralleralleralleralleralera, fallera.

Men mamma i sin famn löjtnanten slöt, fallera
och gav mig fan, fast jag var mera blöt, fallera.
Löjtnanten kom i sjunde himlen in, fallera,
och Amelie var icke mera min.
Fallerallerallerallerallera, fallera.

En ed jag svor, så helig som en bön, fallera
att ej för flickor hoppa uti sjön, fallera.
Men sällan går det som man tror och vill, fallera,
löjtnanter borde aldrig finnas till.
Fallerallerallerallerallera, fallera.

Det växte uti dalens famn

(Blomman och fjärilen)

Det växte uti dalens famn
en liten blomma utan namn,
bland alla dalens blommor små
hon skönast var ändå.

”Ack, lilla fjäril kom till mig,
bliv kvar, så har din blomma liv,
men flyr du bort, skall blomman dö,
bli kall som vinterns snö.”

Men fjärilns liv det var så kort,
till andra blommor flög han bort,
och blomman hop sitt öga slog,
hon vissnade och dog.

Det är en ros utsprungen

Tekla Knös
Gammal tysk julsång

Det är en ros utsprungen
av Jesse rot och stam,
av fädren ren besjungen
den står i tiden fram,
en blomma skär och blid
mitt i den kalla vinter
i midnatts mörka tid.

Om denna ros allena
ljöd förr Jesaje ord,
att född av jungfrun rena
Han frälsa skall vår jord.
Av Herrans nåd och makt
oss detta under skedde,
som oss profeten sagt.

Din klara sol

J.O. Wallin
Svensk folkmelodi

1. Din klara sol går åter opp:
   Jag tackar Dig, min Gud.
   Med kraft och mod och nyfött hopp
   jag höjer glädjens ljud.

2. Din sol går opp för ond och god,
   för alla som för mig;
   O, må jag ock i tålamod
   och kärlek likna Dig.

3. O, må jag ock med flit och dygd
   och måtta i begär
   än kunna glädjas i ditt skygd
   var dag du mig beskär.

4. Då skall jag, trygg i råd och dåd
   till dig, o Fader, fly
   och än förnimma, att din nåd
   är varje morgon ny.

Dotter Sion

Georg Friedrich Händel

Dotter Sion, fröjda Dig!
Jubla högt, Jerusalem!
Se, din Konung kommer här
ja, han kommer fridens kung.
Dotter Sion, fröjda Dig!
Jubla högt, Jerusalem!

Du gamla, du fria

Richard Dybeck
Svensk folkmelodi

Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord
du tysta, du glädjerika sköna!
Jag hälsar dig vänaste land uppå jord
//: Din sol, din himmel, dina ängder gröna!://

Du tronar på minnen från fornstora dar,
då ärat ditt namn flög över jorden.
Jag vet, att du är och du blir vad du var.
//: Ja, jag vill leva, jag vill dö i Norden!://

Du hemmets jord

P.J. Rosenius

Du hemmets jord, där jag som liten lekte,
din blotta åsyn gör min känsla varm.
Här var det modershänder ömt mig smekte,
här blev jag lyft uppå min faders arm.

Här är den fläcken, där jag först såg ljuset
och där jag nötte mina barnaskor.
Än står det kvar det kära gamla huset
med många minnen ifrån far och mor.

Så mycket gott och skönt jag här mig lärde
på skolans bänk och vid föräldrars bord.
Och därför sätter jag det högsta värde
på denna lilla fläck utav vår jord.

Här fick jag se en bok för första gången
jag gått i skola här och samlat rön
Här övade jag in den första sången
och här jag lärde mig min första bön.

Du mörka gran

Tysk folkmelodi

Du mörka gran, du mörka gran i skogens tysta dunkel!
I vinterns som i sommarns dar din gröna skrud du ständigt har
Du mörka gran, du mörka gran i skogens tysta dunkel!

Du fagra gran, du fagra gran är kär i slott och koja
När julens stjärna strålar klar, i julefröjder del du tar
Du fagra gran, du fagra gran är kär i slott och koja.

Du ska få min gamla kortlek när jag dör

Du ska få min gamla kortlek när jag dör,
du ska få min gamla kortlek när jag dör,
ty där uppe hos Gud Fader
får man inte dra en spader
du ska få min gamla kortlek när jag dör.

Du ska få min gamla potta när jag dör,
du ska få min gamla potta när jag dör,
ty där uppe hos Maria
får man pissa i det fria
du ska få min gamla potta när jag dör.

Du ska få min gamla cykel när jag dör,
du ska få min gamla cykel när jag dör,
För där uppe i Guds rike
kör man bara ner i dike
du ska få min gamla cykel när jag dör.

Du tycker du är vacker

Du tycker du är vacker, men det tycker inte jag.
Du tycker du är vacker, men det tycker inte jag.
Ängen var grön och flickan var skön.
Kom valsa med mej, jag tycker om dej!
Ängen var grön och flickan var skön.
Kom valsa med mej, jag tycker om dej!

Där sjöng en fågel på lindekvist

Z. Topelius

Där sjöng en fågel på lindekvist,
på lindekvist, på lindekvist:
En liten fågel är jag förvisst,
som nog kan spela och sjunga.
Men borta dröjer mitt hjärtas vän,
men borta dröjer mitt hjärtas vän,
i lund och mark är han fjärran än
och flyger långt bort i skogen.

Guds vackra ängel med ögon blå,
med ögon blå, med ögon blå
han satt i molnet och hörde på
och sjöng så stilla i kvällen:
Du lilla fågel på lindekvist,
du lilla fågel på lindekvist.
Gud giv din älskling åt dig så visst
som du kan spela och sjunga.

Och fågeln sjunger ännu i dag,
ännu idag, ännu i dag,
han slår så ljuvliga sköna slag
och är så snabb med sin tunga.
Att vännen kommit, det hoppas jag,
att vännen kommit, det hoppas jag,
ty fågeln drillar ju slag på slag
till fröjd för gamla och unga.

En gång i min ungdom

En gång i min ungdom älskade jag
en flicka med sköna och ljuva behag.
Hon lovte mig tro i lust och i nöd,
allt intill sin blekaste död.
Hej hopp fadderi faderallan lej!
Hej hopp fadderi faderallan lej!
Hon lovte mig tro i lust och i nöd,
allt intill sin blekaste död.

En jägare gick sig att jaga

En jägare gick sig att jaga
En jägare gick sig att jaga
En jägare gick sig att jaga
uti en lund så grön
ä du mä på dä.
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
En jägare gick sig att jaga
uti en lund så grön.

Där mötte honom en tärna
där mötte honom en tärna
där mötte honom en tärna
uti en lund så grön
ä du mä på dä.
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
där mötte honom en tärna
uti en lund så grön.

Varthän, o varthän, sköna tärna
Varthän, o varthän, sköna tärna
Varthän, o varthän, sköna tärna
uti en lund så grön
ä du mä på dä.
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla.
Varthän, o varthän, sköna tärna,
uti en lund så grön.

Jo, jag ska de blommor plocka,
jo, jag ska de blommor plocka,
jo, jag ska de blommor plocka
uti en lund så grön
ä du mä på dä.
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Jo, jag ska de blommor plocka
uti en lund så grön.

Och vad ska du göra med de blommor,
och vad ska du göra med de blommor,
och vad ska du göra med de blommor,
uti en lund så grön
ä du mä på dä.
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och vad ska du göra med de blommor
uti en lund så grön.

Jo, dem skall jag sätta på min byrå
jo, dem skall jag sätta på min byrå
jo, dem skall jag sätta på min byrå
uti en lund så grön
ä du mä på dä.
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla
Och sen kom du och sen kom ja´
och sen kom hoppfadderallanla.
Jo, dem skall jag sätta på min byrå
uti en lund så grön.

En rallare, en rallare... Visan om Tjabo rallare

En rallare, en rallare på Roslagsgatan gick,
han hade stora öron och näsan var en klick.

Och byxorna de hasade och skorna mitt itu
han skulle gå och möta sin rara lilla fru.

I hörnet stod en annan och rökte sina bloss
med tjusig lock i pannan: ”Kom Tjabo ska vi slåss!”

Den ene fick en kubbe, den andre fick en smäll
å gör dej inte mallig en annan lördagskväll!

Och Tjabo gick sen vidare, han hitta ett paket
han trodde det var tobak, men det var dynamit.

Han stoppa det i pipan och tände sedan på
och pipan sprack i bitar och Tjabo likaså.

Begravningen var billig, den börja klockan sju
men kistan var för liten, så tårna dom stack ut. (Tittut)

En sjöman älskar havets våg

Ossian Limborg

En sjöman älskar havets våg,
ja vågornas brus.
Hör, stormen skakar mast och tåg,
hör stormarnas sus!
Farväl, farväl, förtjusande mö
vi komma väl snart igen!
Farväl, farväl, förtjusande mö
vi komma väl snart igen!

Min trogna flickas varma kyss
hör vågornas brus.
För sista gången fick jag nyss.
Hör stormarnas sus!
Farväl, farväl, förtjusande mö
vi komma väl snart igen!
Farväl, farväl, förtjusande mö
vi komma väl snart igen!

En ton från himlen (Amazing Grace)

En ton från himlen nådde mig,
en ton så silverklar
vad aldrig förr jag hört och sett
den tonen till mej bar.

Jag såg en kärlek utan mått
en glädje utan gräns.
Jag kände att det finns en ro
som jag ej anat ens.

Det var en ton av evighet
en paradismusik
och där den tonen klinga får
blir jorden skön och rik.

En torr och kall vår (Klagevisa över denna torra och kalla vår)

En torr och kall vår gör sommaren kort
och vinterens föda fördriver.
Gud hjälpe, som rår, si våren går bort
och liten glädje oss giver.
Sol varma, förbarma!
Hos vädret torrt
nu kölden sommaren river.

Gott majeregn giv, låt dugga tätt ner,
låt varm dagg örterna fukta.
Oss torkan bortdriv, låt frosten ej mer
de späda blomstren tukta.
Var nådig, var nådig
för dem jag ber
som Herran tjäna och frukta.

Gör dagen oss lång, gör natten oss klar
låt duggregn varna nerfalla.
Och locka till sång den fågel som har
tyst varit vinteren kalla.
Låt klinga, låt springa
mångt hjon, mångt par
låt fröjdas människor alla.

Ja, ljuvliga sol, du fattig mans vän,
som ditt sken ingen vill spara
lys uppå vårt bol med sommar igen,
låt köld och torka bortfara.
Nu längta, nu trängta
kvinnor och män
att gå i solskenet klara.

Låt gräset bli blött och blomsteren skön
låt dansa lilla lekatten.
Låt fläkta oss sött vitt ut på sjön,
låt skönt vä´r blåsa på hatten.
På ängen giv sängen
i gräset grön
åt dem som färdas om natten.

Lars Wivallius

En visa vill jag sjunga (Karlsborgsvisan)

En visa vill jag sjunga som handlar om Karlsborg
och där finns ingen glädje men heller ingen sorg.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
ja, där finns ingen glädje men ej heller någon sorg.

På morgonen när solen går opp så trind och fet
då kommer det en liten fan och blåser i trumpet.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
då kommer det en liten fan och blåser i trumpet.

Sen kommer dagkorpralen och säger gossar små,
bli liggande i sängarna så ska ni kaffe få
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
bli liggande i sängarna så ska ni kaffe få

Sen får vi ställa upp oss med tårna i en rad
och magen in och bröstet ut och blicken mild och glad.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
och magen in och bröstet ut och blicken mild och glad.

Och när vi sen marscherat en tre à fyra mil
då kommer officerarna men de far dit med bil
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
då kommer officerarna men de far dit med bil.

Och om vi ut på fältet det riktigt jäkligt haft
så går vi hem till översten och dricker hallonsaft.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
så går vi hem till översten och dricker hallonsaft.

Sen får vi äta middag, ibland så är det kött
utav en gammal mager ko som av bekymmer dött.
Faderallanla, faderej och faderallanlej,
Utav en gammal mager ko som av bekymmer dött.

En visa vill jag sjunga... (Smålandsvisan)

En visa vill jag sjunga som handlar om min lilla vän
hon är från mig bortfaren, men kommer snart igen.
Ja, bort, ja bort, ja borta är min lilla vän.
Hon är så röd om kinderna, hon är min lilla vän.

Och mor min hon är ledsen för jag till lilla vännen går
men hon har gjort detsamma i sina unga år
Ja, lika glad så gångar jag till vännen min,
när aftonsolen sänker sig på himmelen den blå.

Hur ljuvligt är det icke att ta sin lilla vän i famn
och känna sig bortfaren uti ett annat land.
Ja, föj-, ja föj-, ja föjlarna i skogarna
di sjunga om trolovelse en härlig fröjdesång.

Och lyster er att veta vem denna visan diktat har
så är det en sjöfarande som ifrån Småland var.
Ja, Små-, ja Små-, ja Småland där mamsellerna
spatserande om kvällarna, spatserande på bal.

En ynkelig visa jag börjar att sjunga (Sandahls kanon) Text: Frans Hodell

En ynkelig visa jag börjar att sjunga
med ande och själ och med kropp och med tunga,
med hjärta, med strupe, med hals och med ton
om en som blev tokig i Sandahls kanon.

Det var just en flicka som bodde på söder
som mistat båd´ fader och moder och bröder.
För alla var gångna till himmelens zon
precis som åt fanders, herr Sandahls kanon.

Och flickan på söder hon hette Fredrika
och plägade ofta i Dagbladet kika.
En dag var hon inne hos hökarn i bo´n,
och då fick hon läsa om Sandahls kanon.

Hon läste att den som sig ville begiva
till Danviken skulle ett slughuvud bliva.
Om blott man sig ställde och titta från bron,
på båten som sprängdes av Sandahls kanon.

Och flickan satt på sig den sötaste minen
och koftan och kjolen och så krinolinen.
Och sedan till Danviken tog hon motion
men såg varken båt eller Sandahls kanon.

Si, saken var den att mitt oppe i ståten,
så kom själva fan och sig satte i båten.
Och folket ju därför i land måste ro´n,
sen gav de på båten Herr Sandahls kanon.

När detta var gjort, börja´ mängden att hurra
och sedan så gick det precis som en snurra.
Att bära framåt uti likprocession,
hin håle och båten och Sandahls kanon.

Men flickan hon stannade vid hospitalet,
det var ju naturligt, när allt var så galet.
Och ännu så står hon och tittar från bron,
men slug blir hon aldrig på Sandahls kanon.

En ynkelig visa jag börjar att sjunga

(Holmgrens anteckningsbok)

melodi: Sandahls kanon

En ynkelig visa jag börjar att sjunga
till varning för fruntimmer, gamla och unga.
Den handlar om Holmgren som lade ut krok
för kvinnor och sen förde anteckningsbok.

Till många små flickor han låtsades fria
och bad var och en att få låna en tia.
Ibland gick det bra och ibland uppå tok,
men allt skrev han opp i sin anteckningsbok.

Där stod det att Anna var bra till att gästa,
men bättre var Stina, och Maja den bästa.
Men Lisa, som blivit herr Holmgren för klok,
var struken uti hanses anteckningsbok.

Och Holmgren fick pengar och fästemör värre
men ingen utav dem fick make och herre.
Han lånade bara, ja, tänk en sån slok,
och läste och skrev i sin anteckningsbok.

Men troheten tryter hos älskande även.
Man gick till polisen, som fångade räven.
Han nekade först, men hux flux fick man snok,
på Holmgrens försvarliga anteckningsbok.

Bak hänglås och bom ses nu Holmgren förtvina.
Han sitter och tänker på Maja och Stina
Han tänker uppå hur han fordom sig vrok,
men för nog ej mer någon anteckningsbok.

Ett barn är fött på denna dag

Martin Luther
Medeltida melodi

Ett barn är fött på denna dag,
så var Guds välbehag.
Det föddes av en jungfru skär
Guds son det barnet är.
Här vilar Du i ringhet klädd
på fattigdomens bädd.
Välkommen var, o, Herre kär!
Vår gäst Du vorden är!

Om världen ännu större var,
av guld och pärlor klar,
så vore den dock alltför klen
till säng åt Dig allen.
Dock vilar Du i ringhet klädd
på fattigdomens bädd.
Välkommen var, o, Herre kär!
Vår gäst Du vorden är!

Fader Movitz, bror

Till mutter på Tuppen

Fredmans epistel nr 67

Fader Movitz, bror,
spänn igen dina skor,
kom, tag ditt valthorn!
Jo, kära mor,
stampa takten och blås
vickla fram ditt krås
och stå ej som en gås!
Talga mustascherna, min son,
och vältra fastagerna i vrån!
Öppna kärl och sprund
du är stark din hund,
stolt, frodig frisk och sund.

Mor på Tuppen, du
är en ståtelig fru,
en rasker gumma.
Hör, din filur,
fast jag nu i år
fyller sjutti år
så vet att jag förmår
brottas med drängarna och slåss
och tumla i sängarna med tross.
Se min ludna barm,
sicken knubbig arm,
och känn vad jag är varm!

Sätt peruken rätt
valka strumporna nätt
tag fram skoborsten
smörj din stövlett!
Där i burken du sett,
där står ister och fett,
kom, badda lädret hett!
Fall ej på flaskorna, min vän;
min son, knäpp damaskorna igen!
Si så där, charmant!
Nu är du galant;
kom, kyss din gamla tant!

Tag ditt valthorn! - Topp!
Lät nu fönsterna opp
och blås för Fröjas
präktiga tropp!
Där ser du en vagn;
ge valthornet klang
och gör din komplimang!
Klappa med händerna - stor tack! -
och vissla i gränderna, ert pack!
Det gör ingenting;
kör med vagnen kring
och spring mot Ulla, spring!

Kors, vad blomster, flor,
silkesstrumpor och skor
och guldur, guldur,
guldur, min bror!
Maka åt er på bron,
Släpp nu fram den kalkon
blås opp en ståtlig ton!
Fukta pokalerna och vänd,
och piska fiskalerna ur gränd!
Drag för tusan, fan
far i den sultan,
i kjol och farbolan!

Jag ger balen fan
alla nymfer i stan;
skenbarlig satan
står i sultan,
med sin svarta klo.
Ä´ de listiga? Jo,
jo, det må mutter tro.
Ändå om kvällarna blixt full
så slår jag mamsellerna ikull.
Men god natt, farväl!
Kom, slå vad, i kväll
har Movitz sin mamsell!

Fattig var hon och fattig var han

Gustaf Lyckow

(Anna Marie och Pelle)

Fattig var hon och fattig var han
och fattiga voro båda.
Kärleken lika brinnande brann
kärleken är en våda.

Båda som voro arbetsgeni
tjänte på samma ställe.
Pelle blev kär i Anna Marie,
Anna Marie i Pelle.

Amor han siktar säkert minsann,
lätt man av honom såras.
Mia och Pelle togo varann,
bröllopet stod i våras.

Stugan de ha är vacker som få,
högt vid en skog belägen.
Takstången med en järnflagga på
synes så väl från vägen.

Kossa i bås och kalv i ett hörn,
nasse uti en stia.
Värphönor två på ladugårdsdörrn
kackla sin litania.

Snart är det jul och Anna Marie
myser som själva solen.
Pelle en gammal folkmelodi
lockar utur fiolen.

Solo en sväng på tiljan hon tar,
än är hon frisk i viljan,
känner sig som då kronbrud hon var
påskaftonen vid Siljan.

Mia och Pelle le mot varann,
lyckan de kring sig skåda.
Guld äger varken hon eller han,
kärlek de äga båda.

Fjäriln vingad

C M Bellman

Fredmans sång nr 64

Fjäriln vingad syns på Haga
mellan dimmors frost och dun,
sig sitt gröna skjul tillaga
och i blomman sin paulun.
Minsta kräk i kärr och syra,
nyss av solens värma väckt
till en ny högtidlig yra
eldas vid sefirens fläkt.

Haga i ditt sköte röjes
gräsets brodd och gula plan;
stolt i dina rännlar höjes
gungande den vita svan;
längst ur skogens glesa kamrar
höras täta återskall
än från den graniten hamrar
än från yx i björk och tall.

Se Brunnsvikens små najader
höja sina gyllne horn,
och de frusande kaskader
sprutas över Solna torn;
under skygd av välvda stammar,
på den väg man städad ser,
fålen yvs och hjulet dammar,
bonden milt åt Haga ler.

Vad gudomlig lust att röna
inom en så ljuvlig park,
då man hälsad av sin sköna,
ögnas av en mild monark!
Varje blick hans öga skickar
lockar tacksamhetens tår;
rörd och tjust av dessa blickar,
själv den trumpne glättig går.

Flickorna de små

Flickorna de små uti dansen de gå.
De tänka just som så:
En vän jag kunde få.
Och om du vill bli allrakärestan min
så bjuder jag dig att i dansen träda in.
För bom falleralla, bom falleralla,
bom fallerallalej,
för bom fallerallalej, för bom fallerallalej.
Och om du vill bli allrakärestan min
så bjuder jag dig att i dansen träda in.